

de blive klar over, at der trænges til Penge. Dette Spørgsmaal om Tilvejebringelse af Midler til Afbetaling paa vor Gæld kan man ikke skyde fra sig. Det Beløb, der er Tale om i det foreliggende Lovforslag, er meget beskedent i Forhold til de mægtige Summer, der vil kræves i de kommende Aar og bør kræves for at hjælpe Staten ud af den frygtelige Gæld, den er i.

Jeg er naturligvis villig til Forhandling om Enkeltheder i Lovforslaget og ogsaa villig til nærmere Forhandling om det her anvendte Princip's Samvirken med de to andre Principper, som findes i vor Arveafgiftslovgivning, saaledes at der heraf vil fremgaa med fuld Klarhed, at Hensigten blot har været at sætte dette nye Element til, Hensynet til den samlede Størrelse af et Arvebos Masse, for at det kan udøve sin Indflydelse paa Arveafgiftsberegningen.

N. Neergaard: Den højtærede Finansminister tillagde det saa uhyre stor Vægt, at Arveafgiften nu føres paa Formuebudgettet. Ja, jeg har ikke modsat mig denne Posteringsmaade, men det er dog Papir alligevel, det bliver ikke andet. Det, der har Betydning, er, at vi her forøger vor Beskatning med disse 5 Mill. Kr. og tager dem paa en saa antikveret og urimelig Maade, som det her er foreslaaet. Jeg ønsker ingenlunde, at Skatteudviklingen i Danmark skal standse, men jeg ønsker ganske vist i høj Grad, at Skattevæksten skal standse, og at det overvejes, om man muligt endog kunde nedbringe Skatterne.

Hvad Skatteteknikken angaar, er jeg til enhver Tid villig til at medarbejde paa Forbedringer, for jeg mener jo aldeles ikke, at de Skattelove, som nu eksisterer, er ideale, men disse Forbedringer maa da rette sig efter de vekslende Tidens Krav. Skattelovene har selvfølgelig i sig Mangler som alt andet Menneskeværk, og disse Mangler vil jeg meget gerne være med til at afhjælpe. Men hvad jeg ikke vil være med til, er rene skattemæssige Tilbageskridt som dem, der her er Tale om. Den højtærede Finansminister vil jo forøge Arvebeskatningen med ca. 45 pCt., og i et Eksempel som det, jeg har fremført, med en Familie paa 5 Børn fordobler han Afgiften af den beskedne Arvelod paa 20 000 Kr., som falder paa hvert af disse Børn. Alene disse to Tal er tilstrækkeligt til at vise, hvor bagvendt denne Reform er. Nu siger den højtærede Finansminister, at der dog er en Progression, man svarer højere Procent, efterhaanden som Massen stiger, og at det groft taget nok alligevel skal vise sig, at

der bliver taget noget Hensyn, saavel til Slægtskabsgraden som til Arveloddens Størrelse. Det kan jo nok være, men det er paa den allermest ufuldkomne Maade. Men naar vi har fundet retfærdige og korrekte Beskatningsprincipper, som den højtærede Finansministers Parti ogsaa har været med til at vedtage, hvorfor i al Verden skal vi saa føre Udviklingen et Par Menneskealdre tilbage? Det vilde være omtrent, som om man vilde sige, naar der var Tale om Belysning af Værelser og Gader: Vi er ingen Fjender af Lys, vi vil gerne have baade vore Gader og vore Værelser vel oplyste, men vi vil have Værelserne oplyst med Tøllelys og Gaderne oplyst med Tranlamper. Det er ganske vist Lys begge Dele, men det er Lys i en saa uendelig mere ufuldkommen Form, end den, man nu til Dags er kommet til.

Finansministeren (Bramsnæs): Jeg er klar over, at det ærede Medlem Hr. N. Neergaard betragter dette at tage Hensyn til Arvemassens Størrelse ved Beregningen af Arveafgiften som noget overordentlig antikveret. Det er formentlig overflødigt for mig at gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at et Princip, som maaske tidligere ved en teoretisk Betragtning er blevet ringeagtet, fordi man anvendte det som Alene-Princip, kan være praktisk, naar det anvendes sammen med andre Principper. Det ærede Medlem vil sikkert i Fremtidens Arvelovgivning i de forskellige Lande finde, at man søger at kombinere netop de 3 Principper, som er nævnt her, for det er de 3 Principper der eksisterer. Det viser sig ved saa mangen Skattelovgivning, at det netop gælder om at kombinere de forskellige Principper, for at graduere Skattens Størrelse, og at i jo højere Grad man er i Stand til at finde netop skarpt afklarede Principper for en saadan Graduering og kan kombinere saadanne Principper, i jo højere Grad er man i Stand til at faa et godt Resultat — og ingen vil kunne benægte, at Arvemassens Størrelse i sig selv er noget, som det er berettiget at tage Hensyn til.

Man kan ikke nægte teoretisk set, at det er godt at kombinere forskellige Principper. Men Vanskeligheden ligger i, at man ikke i Øjeblikket kan overskue den Samvirken, der vil komme mellem den her foreslaaede Lovs Bestemmelser og den anden Lovs Bestemmelser. Det er jo muligt, at det skulde have været indarbejdet saaledes, at man kunde se det. Det har jeg ikke gjort, jeg har ment, at den her foreslaaede Afgift af sig selv vilde passe ind i det System, vi allerede har, og jeg er paa mang-